

Arrest

nr. 98 701 van 12 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CAMERLYNCK en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing betreffende de eerste verzoekende partij (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. A.-Z., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 01/03/1953 te Kizil Tuu (Kirgizië) geboren maar was samen met uw echtgenote V. K. (O.V. X) woonachtig in Grozny. Tot 2011 werkte u als medewerker van parlamentsvoorzitter A. in het parlement. Hierna werkte u als jurist in het ministerie voor landbouw maar u bleef op vrijwillige basis voor A. werken. Op het einde van februari 2012 vond er in de Moeftjad, het religieuze centrum, een vergadering tussen verschillende religieuze leiders plaats. Voor de vergadering zei u aan K., die adviseur was in het parlement, dat islam over mensenliefde gaat en dat de moorden in Tsjetsjenië niet correct zijn. U vroeg hem deze mededeling tijdens de vergadering te doen. Hierna ging K. naar het kantoor van de moefti en

vertelde hem wat u zojuist had gezegd. Hierop werd u door enkele mannen meegenomen en geslagen omdat ze uw woorden als kritiek op het regime interpreteerden. Op 01/03/2012 werd u voor uw huis door 4 mannen in zwarte uniformen in elkaar geslagen. De dag nadien ging u naar het ziekenhuis om uw verwondingen te laten verzorgen. Nadien keerde u nog enkele keren naar het ziekenhuis terug voor ambulante verzorging. Op 10/09/2012 werd u bij de politie opgeroepen waar u te horen kreeg dat er een strafzaak tegen u werd opgestart. Tijdens deze vasthouding werd u ook ondervraagd over uw arbeidsactiviteiten onder M. Na ongeveer 40 minuten werd u terug vrijgelaten, maar u kreeg een convocatie mee waarin stond dat u zich op 17/09/2012 opnieuw moest aanmelden. Op 12/09/2012 vond er een huiszoeking bij u plaats. De dag nadien ging u naar A. om informatie te vergaren. Hij stelde echter dat hij niets voor u kon doen daar uw dossier door de directe omgeving van de president werd behandeld. Hierna doken u en uw vrouw onder. U hield zich bij een neef van u schuil terwijl uw vrouw bij haar zus verbleef. Op 3/10/2012 verlieten jullie Rusland en reisden jullie naar België waar jullie op 07/10/2012 aankwamen. De dag nadien dienden u en uw vrouw er een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: kopieën van jullie binnenlandse paspoorten, de geboorteaktes van jullie kinderen, een medisch attest van uw vrouw, haar pensioenkaart, een vonnis betreffende uw identiteit, een medisch attest, een politieconvocatie, een protocol van huiszoeking, een oproeping met verwijzing naar een strafzaak, een bewijs van gezinssamenstelling, arbeidskaarten, uw rijbewijs, een kaart van het parlement en foto's.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde de Tsjetsjeense autoriteiten te vrezen omwille van het feit dat u kritiek op het beleid had gegeven. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk onwetend bent over zaken die aan de kern van uw relaas raken. Zo verklaarde u dat u in februari 2012 kritiek op het beleid van de regering had gegeven en dat u hierdoor in februari en in maart werd geslagen (CGVS p.11). Pas in september 2012 werd u opgeroepen en kreeg u te horen dat er een strafzaak tegen u werd opgestart – u legt hiervan ter staving een document neer dat expliciet stelt dat u als verdachte in een strafzaak wordt opgeroepen (CGVS p.12, doc 5). Na 30-40 minuten werd u terug vrijgelaten, maar u kreeg een convocatie mee dat u zich op 17/09 nogmaals diende aan te melden (CGVS p.13, doc 3). Betreffende de strafzaak die tegen u als verdachte werd geopend legde u echter zeer vage verklaringen af. U stelde dat u verdacht werd van medeplichtigheid en hulp aan gewapende groeperingen en u verwees naar de wetsartikelen die in het document van de strafzaak staan vermeld. Wie u concreet zou hebben geholpen of op welke manier u dit zou hebben gedaan kon u niet zeggen. Betreffende uw verwijzing naar de wetsartikelen die in het door u voorgelegde document vermeld staan, kan nog worden opgemerkt dat artikel 33 punt 5 van de Russische Strafwet aangeeft dat u verdacht wordt van medewerking aan een misdrijf door middel van het geven van advies of instructies en/of het helpen verdoezelen van een misdrijf terwijl artikel 208 punt 2 de deelname aan illegale gewapende groeperingen betreft. Bijgevolg bevatten de wetsartikelen, in tegenstelling tot uw verklaringen hieromtrent, meer informatie naar de aard van medewerking die u aan dergelijke illegale groeperingen zou hebben verleend (CGVS p.6, 13). Ook aangaande de enige inspanning die u hebt gedaan om meer informatie over de strafzaak tegen u te vergaren was u onaannemelijk vaag. Uw inspanningen beperkten zich tot een éénmalig bezoek aan A. - wat opmerkelijk weinig is gezien het feit dat u nog lange tijd voor de politie heeft gewerkt en nadien nog voor verschillende overheidsdiensten. De enige informatie die u van hem verkreeg is dat uw

strafzaak naar de naaste medewerkers van de president werd doorgestuurd waardoor hij niets voor u kon doen. Naast het feit dat u niet kon zeggen wie zich dan concreet met uw zaak bezighield gaf u aan dat deze naaste medewerkers van de president niet op officiële basis een strafzaak tegen u kunnen opstarten. Of er dan überhaupt nog een officiële strafzaak tegen u loopt kon u niet zeggen. Wie A. contacteerde of hoe hij deze (zeer vage) informatie verwierf kon u evenmin zeggen (CGVS p.14-16). Een dergelijke vaagheid en nalatigheid aangaande de strafzaak die tegen u zou zijn opgestart is weinig aannemelijk. U bent er bovendien ook niet in geslaagd overtuigende stukken neer te leggen die aangeven dat er effectief een strafzaak tegen u werd opgestart. Zo bevat het protocol van huiszoeking, noch de oproeping die stelt dat u als verdachte in een strafzaak wordt opgeroepen noch de convocatie enige stempel. Los van de vraag of het gebruikelijk is dat dergelijk document wordt afgestempeld, kan alvast worden vastgesteld dat dergelijk document aan bewijskracht inboet gezien het bij gebrek aan zulke officialisering makkelijk is om na te maken. Bijgevolg ontstaan er ernstige twijfels over het officiële karakter van deze documenten. De andere (staats)documenten die u neerlegt bevatten overigens allen een stempel en bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat het in Tsjetsjenië relatief makkelijk is om bepaalde documenten tegen betaling te bekomen. Dit reduceert dan ook danig de bewijskracht van deze documenten waardoor u geen overtuigende stukken neerlegt die de door u verklaarde vervolgingsfeiten fundamenteel kunnen ondersteunen.

Voorts is uw relaas doorspekt met incoherenties wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u van 13/03/2012 tot 3/10/2012 bij uw neef onderdook uit vrees om te worden opgepakt. U stelde verder dat u in maart door middel van een convocatie werd opgeroepen en dat er in diezelfde maand een strafzaak tegen u werd opgestart. Uiteindelijk verklaarde u dat u zich vergist had en dat deze feiten zich allen in september afspeelden en dat u slechts enkele weken bij uw neef had verbleven (CGVS p.2-7). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor vergissingen dient te worden vastgesteld dat u meerdere malen stelde dat deze zaken in maart plaatsvonden; zelfs nadat u erop gewezen werd dat de convocatie van september dateerde en ondanks het feit dat u meermaals werd gevraagd van wanneer tot wanneer u bij uw neef verbleef onderkende u expliciet dat u 7 maanden bij hem verbleef (CGVS p.3-7). Ook betreffende de aanleiding van uw vervolgingsproblemen legde u incoherente verklaringen af. In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u tijdens een vergadering in het parlement kritiek had geleverd op het beleid van de regering en dat u hierdoor in de problemen kwam (Vragenlijst 3.5). Tijdens het CGVS-asielgehoor bleek vooreerst dat u al sinds april 2011 niet meer officieel voor het parlement werkte (CGVS p.3). Daarnaast bleek dat u in de gang aan een adviseur uw mening had gegeven en dat u nooit op de vergadering aanwezig was - u was immers niet meer officieel tewerkgesteld in het parlement - en dat de vergadering zelfs niet in het parlement had plaatsgevonden (CGVS p.10-11). Toen u op deze meerdere incoherenties werd gewezen stelde u enkel dat u dit niet zo had gezegd (CGVS p.17). Niettemin dient te worden vastgesteld dat u zich na voorlezen middels uw handtekening akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen op de vragenlijst waardoor dergelijke uitleg niet afdoende is om de vastgestelde incoherenties te verklaren. Een dergelijke volatilité en incoherentie in uw verklaringen is dan ook een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Ten slotte legde u ook betreffende uw reisweg weinig geloofwaardige verklaringen af. U stelde dat u van Piatogorsk tot Duitsland met een minibus had gereisd zonder enige reispapieren noch had u weet van valse documenten die voor u werden gemaakt. U vermoedde dat u via Polen de Europese Unie binnenkwam. U stelde niettemin dat u op dit traject nooit persoonlijk werd gecontroleerd noch dat er enige afspraken met de chauffeur werd gemaakt over wat te doen bij een eventuele grenscontrole. Toen u gevraagd werd of u grenscontroles op dit traject tegenkwam stelde u vaagweg dat jullie 4 of 5 keer stopten maar dat u niet naar buiten mocht kijken. U stelde wel dat de chauffeur op een bepaald moment was uitgestapt om een en ander te regelen met vertegenwoordigers van een grensdienst. (CGVS p.8-10). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u niet de minste informatie heeft over uw eventuele reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u in 2012 problemen zou hebben gekregen omwille van uw werkzaamheden onder het regime van M. Ook na de val van zijn regime bleef u tot 2006 voor de politie werken. Van 2006 tot 2011 werkte u in het Tsjetsjeense parlement en hierna was u tewerkgesteld bij het ministerie van landbouw. Indien u daadwerkelijk door de autoriteiten zou worden geviseerd omwille van uw activiteiten voor M. is het niet aannemelijk dat u tot 2012 officiële functies in het Tsjetsjeense regime kon bekleden noch dat u pas in 2012 omwille van deze werkzaamheden problemen zou ondervinden (CGVS p.3,10, vragenlijst 2.10b).

Al deze incoherenties, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw reisroute ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het vonnis inzake uw identiteit is een loutere rechtzetting aangaande uw geboortedatum (CGVS p.8). In deze beslissing worden evenwel geen twijfels aangaande uw identiteit geuit.

Het medische attest van 27/03/2012 geeft aan dat u bepaalde verwondingen opliep en hiervoor van 05/03/2012 tot 27/03/2012 verzorging kreeg. De verwijzing dat u deze verwondingen zou hebben opgelopen na geweld door onbekenden in camouflagepakken is daarbij duidelijk op uw eigen verklaringen gebaseerd. Deze vaststelling doet reeds afbreuk aan de bewijskracht van dit document. Bijgevolg is dit document niet van aard dat het kan opwegen tegen de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheden.

Het medisch attest van uw vrouw geeft aan dat zij door een val een hersenletsel opliep. Nergens is er enige verwijzing dat dit met jullie vervolgingsproblemen zou hebben te maken.

Uw rijbewijs, uw bewijs van gezinssamenstelling, de onvolledige kopie van uw paspoort, het binnenlands paspoort van uw vrouw, haar pensioenkaart en de geboorteaktes van jullie kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

De foto's en uw kaart als medewerker van A. in het parlement indiceren dat u inderdaad tot april 2011 voor deze persoon werkte. Het geeft echter geen informatie over de aard van uw werkactiviteiten noch over het feit dat u nadien nog op vrijwillige basis voor hem hebt gewerkt.

Uw arbeidskaarten als medewerker van de politie en als medewerker bij het ministerie van landbouw geven een indicatie weer van deze werkactiviteiten dewelke nergens in deze beslissing in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing betreffende de tweede verzoekende partij (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, V. K., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense afkomst te zijn. U werd op 09/01/1967 te Gilyani geboren en bent getrouwd met A. A. (ov 7.590.630). Gezien uw man vervolgd werd omwille van zijn kritiek op het Tsjetsjeense regime vluchten u en uw man op 03/10/2012 naar België waar jullie op 07/10/2012 aankwamen. Jullie dienden er op 08/10/2012 een asielaanvraag in. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot A. A. (CGVS p.3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partijen stellen dat verzoeker geen problemen heeft gekregen omwille van zijn werkzaamheden onder het regime van Maskhadov, maar wel omdat hij zijn vrije mening geuit had over het beleid van de geestelijke leiders. Die kritiek uitte hij net voor een belangrijke religieuze vergadering. Ze stelt verder dat waar de vragenlijst van Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat hij dit deed *“tijdens een van de vergaderingen in het parlement”*, dit een onjuiste formulering is. Verzoeker zetelde niet in het parlement, en was dus ook niet aanwezig op de parlementszittingen. Verzoeker meent dat uit deze onnauwkeurigheid onmogelijk zou afgeleid kunnen worden dat zijn verhaal verzonnen zou zijn. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij nooit verklaarde dat de uiting van die kritiek plaatsvond in het parlementsgebouw.

De Raad is van oordeel dat de Vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partijen en een summiere samenvatting ervan is. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. De Raad meent dat dit een overtollig motief uitmaakt dat geen afbreuk doet aan de overige elementen van de bestreden beslissing.

Wat verzoekers werkzaamheden onder Maskhadov betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen bevestigen wat de eerste bestreden beslissing al voorop stelde: *“Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u in 2012 problemen zou hebben gekregen omwille van uw werkzaamheden onder het regime van Maskhadov. Ook na de val van zijn regime bleef u tot 2006 voor de politie werken. Van 2006 tot 2011 werkte u in het Tsjetsjeense parlement en hierna was u tewerkgesteld bij het ministerie van landbouw. Indien u daadwerkelijk door de autoriteiten zou worden geviséerd omwille van uw activiteiten voor Maskhadov is het niet aannemelijk dat u tot 2012 officiële functies in het Tsjetsjeense regime kon bekleden noch dat u pas in 2012 omwille van deze werkzaamheden problemen zou ondervinden (CGVS p.3,10, vragenlijst 2.10b).”*

Ten tweede wijzen de verzoekende partijen erop dat zij twee oproepingen hebben voorgelegd, net als het protocol van de huiszoeking. Volgens de verzoekende partijen komen op zulke documenten normalerwijze geen stempels voor. Ze menen dat de opmerking die stelt dat het in Tsjetsjenië vrij gemakkelijk is om bepaalde documenten tegen betaling te bekomen, weinig ter zake doet, aangezien de documenten niet als vals of nagemaakt bestempeld worden. De opmerking zou niet tegen een asielzoeker gebruikt mogen worden, het zou hem in een onmogelijke positie brengen: als er wel documenten worden voorgelegd, stelt men dat deze tegen betaling bekomen zijn, als er geen documenten zijn, stelt men dat de kandidaat-vluchteling zijn asielrelaas onvoldoende onderbouwt. De verzoekende partijen vinden dit geen eerlijke behandeling van een asioldossier.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De opmerking van de commissaris-generaal inzake de mogelijkheid tot bekomen van documenten tegen betaling, is gebaseerd op objectieve informatie uit het administratief dossier (Cedoca,

“Antwoorddocument: valse documenten”, 2 september 2008), verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, en is gebaseerd op diverse bronnen. De verzoekende partijen zelf leggen geen documenten neer of voeren geen argumenten aan die deze informatie van het commissariaat-generaal weerleggen. In ieder geval kunnen documenten maar bewijswaarde hebben en het asielrelaas ondersteunen, indien zij gepaard gaan met aannemelijke verklaringen. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is. Om de bewijswaarde van een stuk te ontkennen dient dit document niet van valsheid beticht en beoordeeld te worden conform artikel 23 van het rechtsplegingsbesluit van de Raad.

Waar de verzoekende partijen stellen dat het medische attest wel een stempel bevat en de bestreden beslissing voorhoudt dat dit attest niet bewijskrachtig is omwille van het feit dat er een verwijzing is naar de omstandigheden waarin verzoeker deze verwondingen heeft opgelopen, met name na geweld door onbekenden in zwarte camouflagepakken, wijst de Raad op hetgeen hierboven reeds vermeld werd inzake de beoordeling van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken door de Raad.

De Raad meent bovendien dat het medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoeker zijn aandoening opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

De verzoekende partijen stellen vervolgens dat verzoeker niet meer kan verklaren dan de uiteenzetting van de misdrijven uit de wetsartikelen die voorkomen in de convocaties, vanwege het feit dat de autoriteiten deze convocaties opstelden en verzoeker enkel weet dat het gaat om een fictieve beschuldiging.

De Raad merkt op dat verzoeker tijdens het gehoor heel weinig informatie kon geven over de inhoud van de beschuldigingen jegens zijn persoon. Pas nadat verzoeker geconfronteerd werd met de inhoud van de artikelen door de *‘protection officer’*, gaf hij enkele – vage – antwoorden (gehoorverslag A. A. p. 6 en 13). Zo verklaarde verzoeker dat de beschuldiging vermeldde dat hij de bendes hielp, dat hij de artikels kende en ze handelen over het verlenen van hulp aan illegale groepen, dat hij van medeplichtigheid beschuldigd werd en dat er geen verhoor zou hebben plaatsgevonden bij de politie (gehoorverslag A. A. p. 13).

De Raad meent dat de verklaring van verzoeker dat hij *“werkte bij de bewakingsdienst, en daarom weinig met deze zaken te maken”* kreeg en *“dit strafzaken zijn, ik werkte in het burgerrecht”* geen afdoende verklaringen zijn voor de aan de dag gelegde vaagheid. Verzoeker werkte immers bij de politie gedurende verscheidene jaren, waar hij werkzaam was als jurist en werkte later ook als jurist-adviseur voor het ministerie van landbouw, zodat toch verwacht kan worden dat hij duidelijkere verklaringen kon afleggen hierover.

Ook ter zitting kon de verzoeker geen bijkomende inlichtingen *‘buiten hetgeen hij reeds verklaard had’* geven.

De Raad wijst erop dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Bovendien is de Raad van oordeel dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de convocaties en het gehoor niet overtuigen. Zo stelt de bestreden beslissing terecht: *“Pas in september 2012 werd u opgeroepen en kreeg u te horen dat er een strafzaak tegen u werd opgestart – u legt hiervan ter staving een document neer dat expliciet stelt dat u als verdachte in een strafzaak wordt opgeroepen (CGVS p.12, doc 5). Na 30-40 minuten werd u terug vrijgelaten, maar u kreeg een convocaties mee dat u zich op 17/09 nogmaals diende aan te melden (CGVS p.13, doc 3). Betreffende de strafzaak die tegen u als verdachte werd geopend legde u echter zeer vage verklaringen af. U stelde dat u verdacht werd van medeplichtigheid en hulp aan gewapende groeperingen en u verwees naar de wetsartikelen die in het document van de strafzaak staan vermeld. Wie u concreet zou hebben geholpen of op welke manier u dit zou hebben gedaan kon u niet zeggen. Betreffende uw verwijzing naar de wetsartikelen die in het door u voorgelegde document vermeld staan, kan nog worden opgemerkt dat artikel 33 punt 5 van de Russische Strafwet aangeeft dat u verdacht wordt van medewerking aan een misdrijf door middel van het geven van advies of instructies en/of het helpen verdoezelen van een misdrijf terwijl artikel 208 punt 2 de deelname aan illegale gewapende groeperingen betreft. Bijgevolg bevatten de wetsartikelen,*

in tegenstelling tot uw verklaringen hieromtrent, meer informatie naar de aard van medewerking die u aan dergelijke illegale groeperingen zou hebben verleend (CGVS p.6, 13)."

De Raad stelt vast dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker beschuldigd wordt van ernstige misdrijven tegen de staat en hem anderzijds slechts gedurende 30-40 minuten te verhoren en vrij te laten met afgifte van een convocatie voor een later verhoor. Deze vaststelling ondermijnt zijn verklaringen betreffende dit kernelement van zijn asielrelaas, naast hetgeen de Raad hierboven al vaststelde omtrent zijn vage verklaringen in verband met de inhoud van de beschuldigingen.

Waar de verzoekende partijen de vaststellingen van de bestreden beslissingen betwist betreffende het gebrek aan inspanning om informatie te vergaren over zijn rechtszaak, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen voorbijgaan aan het feit dat *"Uw inspanningen beperkten zich tot een éénmalig bezoek aan A. - wat opmerkelijk weinig is gezien het feit dat u nog lange tijd voor de politie heeft gewerkt en nadien nog voor verschillende overheidsdiensten. De enige informatie die u van hem verkreeg is dat uw strafzaak naar de naaste medewerkers van de president werd doorgestuurd waardoor hij niets voor u kon doen. Naast het feit dat u niet kon zeggen wie zich dan concreet met uw zaak bezighield gaf u aan dat deze naaste medewerkers van de president niet op officiële basis een strafzaak tegen u kunnen opstarten. Of er dan überhaupt nog een officiële strafzaak tegen u loopt kon u niet zeggen. Wie A. contacteerde of hoe hij deze (zeer vage) informatie verwierf kon u evenmin zeggen (CGVS p.14-16). Een dergelijke vaagheid en nalatigheid aangaande de strafzaak die tegen u zou zijn opgestart is weinig aannemelijk."*

De Raad meent dat verzoeker zeer weinig ondernomen heeft om meer te weten te komen over de strafzaak tegen hem. Het is vreemd dat hij ondanks het feit dat hij gedurende al die jaren voor de politie werkte, geen aanspreekpunt wist te vinden bij de politiediensten om meer te weten te komen.

Hij zocht enkel advies bij A. en wist zoals de bestreden beslissing al terecht stelde, zeer weinig informatie te bekomen ondanks het feit dat A. in allerijl 's nachts belde met verschillende mensen (gehoorverslag A. A. p. 14-15). Bovendien bleek uit het gehoorverslag dat verzoeker maar een half uur bij A. was, wat de vaststelling van de commissaris-generaal inzake een gebrek aan inspanning om informatie te bekomen des te aannemelijker maakt, daar verzoeker niet in een situatie verkeerde waarbij hij onmiddellijke arrestatie en opsluiting moest vrezen -wat blijkt uit de vrijlating na een 30-tal minuten verhoord geweest te zijn – en hij derhalve inderdaad meer inspanning had kunnen en moeten leveren om verdere en concretere informatie te bekomen.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat het feit dat verzoeker tussen maart en september geen enkel probleem ondervond, hoewel hij bleef werken (gehoorverslag A. A. p. 16-17). Wanneer hij daarmee geconfronteerd wordt, stelt verzoeker dat men waarschijnlijk op het juiste moment wachtte op hem op te pakken en dat het hen niet gelukt is om hem voor september aan te houden. Dit is geen weerlegging *in concreto*, te meer daar verzoeker na zijn gehoor onmiddellijk mocht gaan en hij eerder verklaarde dat *'de mensen van de president zich met zijn zaak bezighielden'*.

Ter zitting hiermee geconfronteerd stelt verzoeker dat hij voorheen nauw betrokken was met het Kadyrov regime en op een bepaald ogenblik van gedachte veranderd is. Verzoeker stelt dat op het ogenblik dat hij geslagen werd zijn aanvallers hem er op wezen dat zij van het voorgaande op de hoogte waren en hem daarom niet als een andere konden behandelen, maar hem eerst in de gevangenis wensten te krijgen om hem vervolgens te kunnen liquideren. De Raad stelt vast dat verzoeker deze verklaringen en uitleg voorheen niet gemeld heeft en meent dat hij in deze niet overtuigt.

Verder voeren de verzoekende partijen aan dat verzoeker op het gehoor zelf verduidelijkte dat hij in maart 2012 een convocatie ontving terwijl dit in september was. Dat hieruit niet kan afgeleid worden dat hij zijn asielrelaas zou verzonnen hebben.

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

De Raad beschouwt dit motief als overtollig, zonder afbreuk te doen aan de overige elementen die doen besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas.

Waar de verzoekende partijen niet akkoord gaat met de bestreden beslissing met betrekking tot de vaststelling inzake de reisweg, maar in wezen niet op concrete wijze de vaststellingen in een ander daglicht stellen of de Raad van het tegendeel pogen te overtuigen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het

Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing herhalen en ontkennen kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Tot slot stellen de verzoekende partijen dat verzoeker het voordeel van de twijfel zou moeten genieten op basis van de UNHCR-Guidelines en dat de bestreden beslissing meer rekening diende te houden met de richtlijnen uit dit handboek. Dat de bestreden beslissing door dit niet te doen artikel 1 van het Verdrag van Genève schendt.

Wat het voordeel van de twijfel betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aan toont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »

De Raad meent dat de verzoekende partijen niet in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad voegt hieraan toe dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De bewering van de verzoekende partijen als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar de verzoekende partijen aanhalen dat er in Tsjetsjenië sprake is van een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker dit op generlei wijze aannemelijk heeft gemaakt. De verzoekende partijen leggen voorts ook geen informatie neer om de vermeende situatie van willekeurig geweld aannemelijk te maken, terwijl de bestreden beslissing is gestoeld op objectieve informatie uit het administratief dossier (SRB: "Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië", 16 juli 2012).

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing: "Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen

overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS